

„A lelkem még a hegyek között szárnyal” – Horváth Ivett önkormányzati képviselő útinaplója

Kedves Naplóm!

Erdélyben voltam. Megint. A testem és a lelkem újjászületett az élmények által. Rövid volt, zsúfolt, de varázslatos és felszabadító.

Négy fővel képviseltette magát Zirc a rendezvényen. Vörös Kálmán alpolgármester vezette a delegációt, a biztonságunkról Hajba Zsolt rendőrőrs-parancsnok gondoskodott. A gépkocsivezetőnk Lamszider József volt. Szerintem jó kis csapatot alkottunk.

Az első nap utaztunk. Hosszú volt és fárasztó, de a megérkezésünkkor tapasztalt testvérvárosi vendégszeretet egy szempillantás alatt feledtette velünk az utazás fáradalmait. A szállásunk egy festői szépségű vadászházban volt, az erdő közepén, kb. 10 kilométerre Baróttól. Már első este összebarátkoztunk a párkányi delegációval, akiknek vidám társasága teljessé tette a kint töltött napokat.

Péntek reggel arra ébredni, hogy minden zöld körülöttünk, énekelnek a madarak, és hogy semmi dolgunk nincs, csak magunkba szívni a szépséget és élvezni a szabadságot... maga volt a tökéletesség. Egy nagyon kedves hölgy, Marika kísért minket a kint töltött idő alatt. Már pénteken alkalmunk nyílt ellátogatni a rendőrkapitányságra. Életemben nem töltöttem még ennyi időt a rendőrségen. De a fogadtatás itt is lenyűgözően kedves volt és szinte tetőtől talpig megismerhettük a kapitányságot és annak működését. Zsolti egyenruhában érkezett a találkozóra és ezzel lázba hozta az egész intézményt. Azt hiszem, az ő lelkesedése ragadt át a helyi rendőrökre és aztán onnantól kezdve kölcsönös érdeklődés és tapasztalatcsere vette kezdetét. Rengeteg új információt gyűjtöttem be a zirci és a baróti rendőrség működéséről, kielemezték a hasonlóságokat és a különbségeket... számomra eddig ismeretlen világgal kerültem ennek köszönhetően közelebbi kapcsolatba. Még rendőrautóban is ültünk, kipróbáltuk a szirénákat, a traffipaxot, a szondát. Annyi kép készült! A kinti magyar rendőrök őszinte érzékenységgel fogadták az ajándékokat, amiket a zirci parancsnok vitt nekik. Még azzal is megtiszteltek minket, hogy felvették a díszegyenruhájukat és ebben is készíthettünk róluk képeket.

A pénteki nap csúcspontja természetesen a Barót Napok megnyitója volt. Itt is nagy szeretet és tisztelet övezte a zirci delegáció tagjaként érkezett egyenruhás parancsnokot. Többek elmondása szerint sosem járt még „magyar egyenruha” a vidéken, így szinte állandóan a figyelem középpontjában voltunk. Persze nemcsak ezért, hanem azért is, mert alpolgármester úr a megnyitóbeszédével emlékeztette a barótiakat azokra a zirci barátokra, akik ugyan nem voltak jelen a rendezvényen, de üdvözlétüket küldték az ismerőseiknek, és akiknek köszönhetően évről évre szorosabbra kötődik a testvérvárosi kapcsolat a városok között.

A megnyitó színes programjai után ellátogattunk a Gyulai Líviusz nevét viselő Városi Könyvtárba, ahol egy képeslap-kiállítás volt megtekinthető, amolyan „Zirc anno”, csak baróti kivitelben. Aztán éjszakába nyúló koncertsorozat kezdődött... cigányzenével, köményes pálinkával és mulatni vágyó barátokkal.

Szombaton abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy egy igazi székely emberrel, Pali bácsival tölthettük a napot. Mondhatni, kivételes helyzetben voltunk, hiszen a delegációk közül egyedül nekünk sikerült belezúfolni ebbe a néhány napba egy ilyen nagyszabású vidékjárást, ráadásul helyi idegenvezetéssel. Kora reggel autóba ültünk és meg sem álltunk egészen a Csíksomlyói búcsú színhelyeként ismert domboldalig. Lenyűgözött a látvány. Napsütés, hegyek, fenyvesek, lovas-kocsik és székely kapuk övezte utunk során alig győztük magunkba szívni a szépségeket. Eljutottunk a Békás-szorosba, lefényképeztük a Gyilkos-tavat, ettünk kürtöskalácsot és hosszú percekig pihentettük szemünket a Szent Anna-tó tükörsima vizén. Több mint 300 kilométerrel a hátunk mögött, az élményektől mámorosan estünk be szombat este a díszvacsorára. Egy újabb tapasztalat az erdélyi vendégszeretetről.

Vasárnap aztán indulni kellett haza. Talán azon látszott a legjobban, mennyire nem akarunk elköszönni, hogy ameddig csak lehetett, húztuk az indulást. Délelőttre annyi programot gondoltunk ki, hogy ketté kellett szakadnia a csapatnak. Eleget akartunk ugyanis tenni mindennek. Alpolgármester úr református istentiszteleten vett részt, én pedig megmutattam néhány – általam szeretett – helyi nevezetességet a többieknek. Bodvaji vashámor, ahol Gábor Áron az első rézágyúit öntötte, ezzel „eszközt és hitet adva a székelység szabadságharcának” (idézet az emléktábláról). Itt aztán büszkén bemutattam azt a turista-útvonalat, ami néhány lelkes zirci állampolgár keze munkája. Meglátogattuk a közelben lévő szénégetőket is.

Majd Kisbacon felé vettük az irányt. Aprócska székely falu, „Elek apó” emlékével. Szélesebes látogatás Benedek Elek emlékházánál és a helyi malomnál. Tiszteletünkre be is indították a malmot, ami vasárnap lévén igencsak nagy ajándéka volt a házi néninek.

Baróton még egy utolsó látogatást tettünk a rendőrségen, ahol most a mi parancsnokunkat kápráztatták el meghívásokkal és ajándékokkal, majd búcsúzni indultunk a Polgármesteri Hivatalba. Engem nem kellett volna sokat győzködni, hogy maradjunk, de szerintem a többieket sem... A kötelesség viszont hazaszólitott.

Hetek teltek el, de a lelkem még a hegyek között szárnyal.

Rövid volt. Zsúfolt. De varázslatos és felszabadító.